ström verloren. Het speet hem voor haar. Hij joeg haar in den dood. Doch dit was geen oogenblik voor gevoelskwesties. En als de cassette eens niets bevatte wat de moeite waard was? Nutteloos zou dan Anna opgeofferd zijn!

Ik kan niet anders, dacht hij met bittere vastberadenheid en zocht naar een werktuig om de cassette open te doen springen. De knoopenhaak brak af.

Heinersdorff snelde het hotel uit en ging een ijzerwinkel binnen in een naburige zijstraat. Hij vertelde een verwarde geschiedenis van een koffer die niet open wilde en kocht een hamer en beitel.

Rustig en gelaten keerde hij in het hotel terug.

Voor hij den beitel aanzette en den hamer voor den slag ophief, zeide hij:

„Farval, Anna Hafström."

Daarna sloeg hij. Eerst met halve kracht. Hij wilde harde geluiden vermijden. De cassette verweerde zich als een levend schepsel. Heinersdorff luisterde gespannen aan de deur; niets bewoog zich op de gang!

De gasten van het hotel waren aan het souper of naar de comedie.

Hij opende het raam opdat de straatgeluiden het leven in de kamer zouden overstemmen. Toen sloeg hij met volle kracht. De cassette sprong met een doffen knal open. Tot aan den rand was zij met documenten gevuld. Heinersdorff hield zijn adem in. Hij hoorde in de gang schreden die nader kwamen. Blijkbaar een kellner of een kamermeisje, die den knal hadden gehoord en misschien een zelfmoord vermoedden. Heinersdorff begon luid te fluiten. De voetstappen verwijderden zich. Hij sloot het raam. Dan haalde hij met bevende vingers de documenten uit de doos. Een vreugderoes ging er door zijn bloed. Hij hield in zijn handen de mobilisatie-plannen van het 6e en het 15e legerkorps en de vestingplannen van Iwangorod, Brest-Litowsk en Novo-Georgijewsk! Anna Hafström was voor groote dingen geofferd.

Hij verdiepte zich, duizelend van geluk, in de plannen die een dwaas toeval hem in den schoot had geworpen. Hij vergat plaats en tijd en studeerde alsof hij in zijn Weener werkkamer zat.

Een plotseling kloppen aan de deur wekte hem.

„Hallo! Verslaap de voorstelling niet!"

Het was directeur Süszkind.

„Ik kom dadelijk!" riep Heinersdorff. Hij keek op de klok. Het was half twaalf. Waar was de tijd gebleven! Hij had al lang op den trein moeten zitten. Te lang kon Anna zijn vlucht niet dekken.

Hij zocht koortsachtig in een spoorgids naar de vertrekuren der treinen naar Weenen. Den avondsneltrein had hij onder geen omstandigheden meer kunnen halen, want die ging om zeven uur dertig.

Eerst morgenochtend vroeg kon hij vertrekken. Misschien gelukte het hem nog voor de ontdekking van den roof, de grens te bereiken.

Hij verpakte de documenten in een waterdicht zeildoek en verborg dat in zijn muziek-portefeuille om het dien nacht niet uit het oog te verliezen.

De cassette en de werktuigen bracht hij naar Anna's kamer, die niet gesloten was.

Toen Heinersdorff in de garderobe kwam trof hij daar Süszkind aan in de grootste opwinding. Anna Hafström was er niet!

„Wij moeten de voorstelling zonder haar beginnen," meende de kapelmeester. „Misschien komt zij later."

„Ja, ja, wij moeten beginnen," antwoordde de directeur radeloos en vloog naar de zaal.

Toen Heinersdorff hem wilde volgen ontmoette hij Mirjam Gitt.

Hij greep haar bij de hand en fluisterde: „U mag niet zeggen waar Juffrouw Hafström is. Ik verzoek u dat dringend."

Zij keek hem verschrikt aan en zeide: „Ik zal niets zeggen."

Heinersdorff ging aan de piano zitten. Hij speelde slecht en zonder aandacht dezen nacht.

Juffrouw Hertha Rohde werd tweemaal uit de maat gebracht.

In de pauze raasde de directeur als een bezetene.

„Ik zal dat plichtvergeten vrouwspersoon straffen met een maand gage."

Hij geloofde op dat oogenblik inderdaad dat het in zijn macht lag, de directrice van het cabaret Excelsior te straffen!

Anna Hafström kwam niet. Men kon zich op haar verlaten. Zij dekte den terugtocht met haar lichaam.

Eindeloos scheen deze ombarmhartigste van alle nachten. Wederstrevend en onwillig maakte de eene seconde voor de andere plaats. De minuten kwamen niet van hun plaats. De uren haakten zich vast en wilden niet wijken.

Heinersdorff kon zich nauwelijks overeind houden. Mechanisch, als in een benauwden droom, gleden zijn vingers over de toetsen en vormden zachte walsen en vlotte marschen, die zijn oor pijn deden. Het ongeduld vrat in hem en maakte hem half zinloos. Een doffe angst over zijn schat die onder de muziekbladen verscholen lag woelde in zijn binnenste. Kwam er dan geen ochtend voor dezen nacht vol kwalen?

Eindelijk, eindelijk was het vier uur. De dames van het cabaret zaten reeds bij de champagne. De directeur meesmuilde vergenoegd. Het was ook zonder Anna gegaan. Margit Talány was al aan de tiende flesch. De zaal werd leger. Het kan niet lang meer duren, dacht Heinersdorff, en hij speelde onvermoeid, door koorts gejaagd, zachte walsen en vlotte marschen.

Plotseling kwam een nieuw gezelschap in de zaal. Officieren en dames. Zij waren in de vroolijkste stemming en lachten en lawaaiden zinneloos. Heinersdorff was de vertwijfeling nabij. Zijn zenuwen trilden. Hij kon niet meer. Hij wilde opstaan en weggaan. Wat kon Süszkind hem doen?

Terwijl hij dit overlegde, zag hij, als door een dikken nevel, een vrouw die hem nieuwsgierig-verbaasd met glimlachende oogen aanstaarde. Ik zie spoken, zeide hij verward tot zichzelf en waagde niet meer op te kijken. Opnieuw begon hij een wals te spelen en zocht voorzichtig het glimlachende gezicht van de vrouw, dat zijn wilskracht had verlamd. De nevel verdween. Het naakte gezicht leefde, was geen spook, werd reuzengroot, vulde de geheele zaal. Mevrouw Golubjew zat bij de officieren en lachte hem spottend toe.

Heinersdorff werd verwonderlijk rustig. Zijn zenuwen ontspanden zich.

Mevrouw Golubjew stond op en naderde langzaam de piano, alsof zij naar den naam van de wals wilde vragen, welke die man speelde.

Zij stond zeer dicht achter Heinersdorff's rug. Hij kon den geur van haar lichaam bespeuren.

Zij zeide zacht en zeker van haar overwinning:

„Goeden avond, kapitein Heinersdorff."

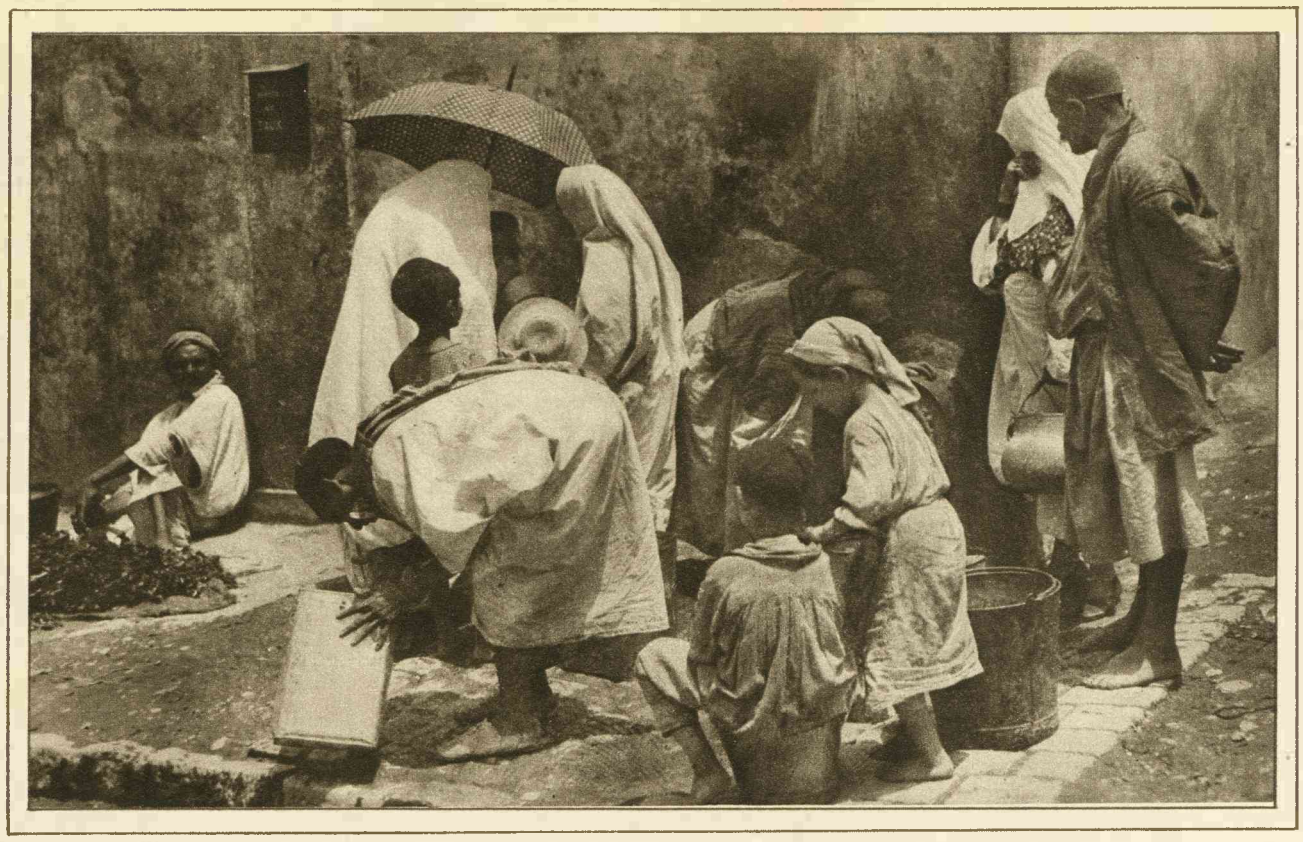
Geen spier vertrok in zijn steenen gezicht. Hij speelde rustig en zeker zijn wals verder, misschien iets te luid, maar overigens volkomen correct.

Zij ging voort, triomfeerend en teeder tegelijk:

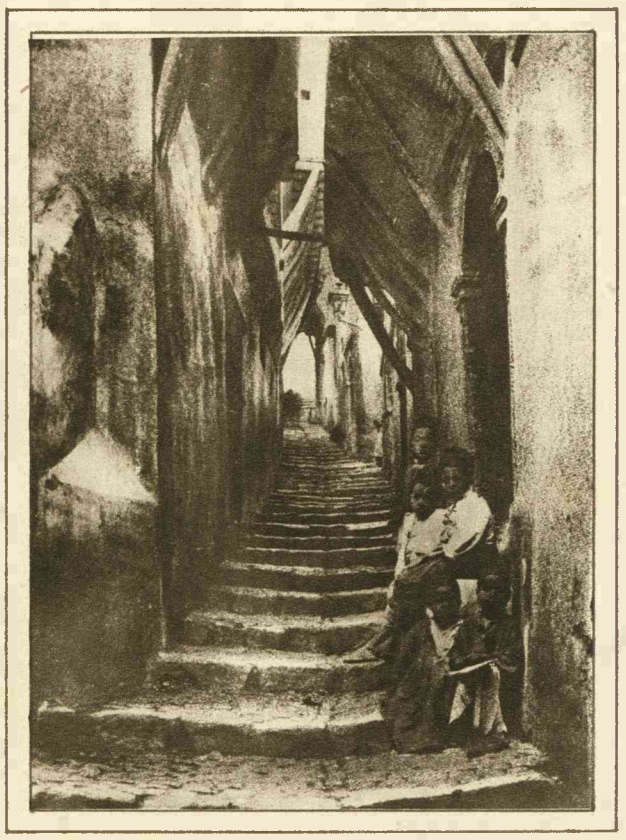
„Ik hoop u morgen, uiterlijk tot den middag, bij mij te zien. Marszalkowska 11!"

De pianist scheen het gehoor verloren te hebben.

(Wordt vervolgd.)

In de Kash-Bâh. Service des eaux. Jong en oud, gesluierd en ongesluierd, be-zonneschermd en niet, halen drink- en kookwater voor huishoudelijk gebruik, daar een waterleiding in de Kash-Bâh natuurlijk een onbekend ding is.

De schitterende steegjes in de Kash-Bâh, waar men nog even een streep blauwe hemel ziet doorschijnen. Men bedenke dat de Kash-Bâh tegen een berg is gebouwd, vandaar de trap-straatjes.

Een tramhalte in de Europeesche wijk, met rustende Oosterlingen in hun schilderachtige kleederdracht. *(foto's H. I. P. B.)*